

Một tuần sau khi Hắc Tư Dạ mất thì Tuyết Nhàn vẫn ở lại biệt thự nhốt mình trong phòng của anh.

Cho đến hôm nay cũng được khoảng thời gian, cô cũng có thể bình ổn hơn một lát. Giấy tờ và chuyển nhượng tài sản đều ở trên bàn. Dường như cô cảm thấy ở đây có chút hiu quạnh, lạnh lẽo. Hắc Tư Dạ giao toàn bộ quyền kiểm soát cả ở Hắc Thị lẫn các chi nhánh nhỏ, thông tin đều có trong giấy tờ trên bàn. Tuyết Nhàn vô thức cầm một xấp giấy lên xem qua.

Quả thật là khối tài sản khổng lồ.

Hiện tại, không cần ra ngoài cô cũng biết cả Vương Thành đang láo loạn hết lên. Bỗng chốc, một tờ giấy rơi ra từ trong xấp giấy tờ đó. Tuyết Nhàn cau mày cúi xuống nhặt lên xem.

Đó là một bức thư. Nội dung trong đấy được viết vào thời điểm 4 ngày trước khi anh nhập viện.

"Tuyết Nhàn, tôi đã giấu em tất cả. Xin lỗi em! Tôi có thể phẫu thuật nhưng với điều kiện phải lấy Huân Y Lan. Em biết đấy, tôi không bao giờ chấp nhận việc đó. Tôi biết quyết định lần này của tôi sẽ dẫn tới 1 kết cục. Tôi muốn em hiểu, khi tôi ra đi, tình yêu đối em mãi chung thủy. Có lẽ, kiếp này tôi và em không thể bên nhau. Nhưng tôi sẽ đợi em ở kiếp sau! Tuyết Nhàn, nếu em yêu tôi, hãy sống thật tốt và hứa phải hạnh phúc. Tôi vui khi thấy em cười. Đừng ngốc nghếch hại đến bản thân cũng đừng tìm tới cái chết. Sau này, sẽ có người còn yêu em hơn tôi. Tôi có thể thấy Cố Mặc chính là người đó. Tuy không thích nhưng tôi phải thừa nhận rằng Cố Mặc xứng đáng bên em hơn. Đừng khóc khi nhìn thấy bức thư này vì... tôi sẽ đau lòng! Hãy... sống hạnh phúc cho cả phần của tôi. Tôi yêu em!"

Giờ đây, Tuyết Nhàn không còn thể khóc được nữa. Cô đã khóc khô cả mắt mấy ngày qua rồi. Sự giằng xé quần quai từng nhát đâm vào tim cô đau đớn.

Sẽ có người yêu em hơn tôi? Thật nực cười. Ngoài anh ra còn có ai yêu em nhiều vậy nữa.

- Tư Dạ, em hứa sẽ sống cả phần của anh. Em sẽ không để Hắc Thị sụp đổ. Bằng mọi giá, em sẽ giữ vững nó!

Cô ôm bức thư của anh vào lòng. Không gian im lặng bao trùm căn phòng trống.

Khi Tuyết Nhàn mệt mỏi ra mở cửa phòng, lúc này cô vẫn thấy Cố Mặc đứng đó. Trên người anh vẫn mặc nguyên bộ vest hôm đưa cô ra biển. Chẳng lẽ... anh đứng ngai chờ cô từ hôm đó tới giờ?

- Tuyết Nhàn, em ra ngoài rồi sao?

- Anh... vẫn đứng ở đây từ hôm đó?

- Ừ, tôi sợ em nghĩ quần nên luôn canh chừng ở đây!

Cô không ngờ Cố Mặc lại có lúc ngốc nghếch như vậy. Tuyết Nhàn liền gọi mấy tên thuộc hạ dẫn anh đi thay quần áo tắm rửa. Nhìn sức lực của anh cô biết anh đã quá kiệt quệ rồi. Ngốc

tới nổi cũng chẳng ăn.

Ngồi đợi Cố Mặc dưới phòng ăn. Đúng lúc này, có một người đàn ông nhìn rất trẻ chạy đến nhưng lại bị đám thuộc hạ ngăn cản. Lúc trước đám thuộc hạ này làm cho Hắc Tư Dạ nhưng khi anh đã giao toàn bộ quyền thừa kế cho cô thì bọn họ cũng nhận lệnh bảo vệ an toàn của cô cũng như an toàn của Hắc Tư Dạ vậy.

- Thừa... thừa tiểu thư. Tôi là trợ lý của ngài Lưu Quang Nhất. Ngài ấy trước khi đi sai tôi mang toàn bộ giấy tờ sổ sách đến cho tiểu thư xem qua.

Tuyết Nhàn ra hiệu cho thuộc hạ lui xuống. Người đàn ông kia bước lên đặt lên bàn một đồng tài liệu dày.

- Anh tên gì?

- Dạ, tôi là Khang Bảo.

- Toàn bộ sổ sách ở đây hả?

- Vâng! Hiện tại tiểu thư vẫn chưa tiếp quản Hắc Thị. Đám cổ đông kia đang nhao nhao đòi đổi tổng tài. Thật sự là tôi không còn cách mới đến đây.

Quả nhiên, mấy đám người đó chỉ biết lợi ích của mình. Cầm mấy tập tài liệu bên trên xem qua, Tuyết Nhàn hơi cau mày lại. Cô cũng có biết sơ sơ về quy trình quản lý công ty nhưng mấy dự án này lên tới con số khổng lồ. Chỉ sợ sơ sẩy một cái là thua lỗ bao nhiêu tiền.

- Dự án này, nên bỏ 10% đầu tư khu đất tại phía Tây Vương Thành. Như vậy khi cổ phiếu giảm cũng không thể thua lỗ, tăng thì chúng ta sẽ thu lợi được 1 khoản tiền lớn.

Cố Mặc đứng phía sau cô nói. Tuyết Nhàn kinh ngạc quay lại nhìn anh. Cô suýt quên rằng anh chính là thiên tài kinh doanh. Bảo sao chỉ cần lướt qua đã phát hiện ra ngay vấn đề.

- Cố Mặc, anh có thể giúp em không?

- Được thôi, nếu em muốn. Tuy Cố Thị với Hoắc Thị đang cạnh tranh nhưng tôi có thể lui vài bước giúp em.

Tuyết Nhàn cảm thấy an tâm hơn. Cô biết con người Cố Mặc. Nếu anh đã nói ra nhất định sẽ làm được!

Cô quay lại dặn dò Khang Bảo vài việc rồi cho anh ta đi xử lý. Còn tập tài liệu này cô sẽ giải quyết sau khi dùng bữa xong.

Vừa ngồi xuống ăn được mấy thìa cháo xườn, bỗng điện thoại của Cố Mặc đổ chuông. Anh cau mày mở lên nghe. Đầu dây bên kia có tiếng phụ nữ.

- Cố Mặc, sao anh còn chưa về? Em rất lo cho anh... anh....

- Số này của tôi ai cho phép cô gọi?

Đầu dây bên kia, Giang Tâm định giải thích thì bị anh cắt ngang lời. Vốn dĩ đám cưới chuẩn bị hết rồi mà Cố Mặc lại đến Vương Thành giờ này vẫn không quay lại. Cô ta thật sự rất khó chịu.

Tuyết Nhàn đưa mắt liếc qua. Không cần để ý cô cũng biết là ai gọi cho anh. Tuyết Nhàn

liền đặt thìa xuống nói nhỏ.

- Anh kêu cô ta đến đây đi. Ân oán em và cô ta phải giải quyết cho ra lẽ.

Cố Mặc tuy ghét nhất chơi trò tiểu nhân nhưng chỉ cần cô thích anh sẽ đồng ý. Vậy là Giang Tâm vui vẻ nhận lời đến Vương Thành. Khi Cố Mặc cúp máy rồi, lúc này Tuyết Nhàn mới nhìn anh chăm chú.

- Em muốn chúng ta chơi một trò chơi với cô ta! Mỗi thù này, nhất định em phải trả lại cho cô ta gấp bội!